

Warszawa, 6 grudnia 2024 r.

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

NEXERA sp. z o.o., Al. Jana Pawła II 29, 00-867 Warszawa

[Redacted content]

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.124.2024.79

Na podstawie art. 106 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1145, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 604, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.” oraz art. 440 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. Prawo komunikacji elektronicznej (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1221), zwanej dalej „Pke”,

uzgadniam,

w zakresie urzędzeń łączności publicznej, projekt decyzji administracyjnej Starosty Toruńskiego znak: GGN.6853.25.2023.KG, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

z części nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, położonej w obrębie Cierpice, gmina Wielka Nieszawka, oznaczonej jako działki nr 100/29 o pow. 0,0765 ha i nr 100/30 o pow. 0,0293 ha, dla której Sąd Rejonowy w Toruniu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr [REDAKTOWANE], zwanej dalej także „Nieruchomością”, poprzez zezwolenie NEXERA sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie na budowę:

- na działce nr 100/29 kanalizacji kablowej w postaci pakietu mikrorurek 4xØ14/10mm w wykopie otwartym o długości trasowej 15,3 m do projektowanej studni teletechnicznej SKO-2p, zlokalizowanej częściowo na działce nr 100/29 oraz na działce nr 100/28 obok adresu Sosnowa 30;
- rury osłonowej HDPE Ø110 mm w technologii bezrozkopowej o długości trasowej 4,3 m od projektowanej studni SKO-2p zlokalizowanej częściowo na działce nr 100/29 przy adresie Sosnowa 30 do projektowanej studni SKO-2p zlokalizowanej na działce nr 100/30 przy adresie Sosnowa 36;
- kabla abonenckiego DAC 2J w wykopie otwartym o długości 21,3 m od projektowanej studni SKO-2p przy adresie Sosnowa 36 do granicy działki adresu Sosnowa 38, przebiegającego częściowo przez działkę nr 100/29 oraz działkę nr 100/30;
- kabli abonenckich DAC 2J od projektowanej studni SKO-2p przy adresie Sosnowa 36, tj. sześciu kabli DAC 2J w jednym wykopie o długości trasowej 13,7 m w części południowej działki 100/30, z których jeden kabel DAC 2J przebiegać będzie w wykopie otwartym w części północnej działki 100/30 do granicy działki adresu Sosnowa 32;

zgodnie z załącznikiem mapowym nr 1 stanowiącym integralną część ww. projektu decyzji.

Uzasadnienie

Starosta Toruński (zwany dalej „Starostą” lub „Organem”) przy piśmie z dnia 14 marca 2024 r. (data wpływu: 22 marca 2024 r.), na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., przedłożył do uzgodnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) projekt decyzji znak: GGN.6853.25.2023.KG, zwanej dalej „Projektem decyzji”, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z części Nieruchomości, poprzez zezwolenie NEXERA sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (zwanej dalej „NEXERA”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) na założenie i przeprowadzenie urządzeń łączności publicznej, zgodnie z załącznikiem mapowym nr 1 stanowiącym integralną część Projektu decyzji.

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 124 u.g.n., w związku z art. 6 pkt u.g.n. oraz art. 104 i art. 107 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku NEXERA z dnia 23 listopada 2023 r. o wydanie decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości, uzupełnionego pismem z dnia 5 marca 2024 r. znak: PRO.MW.SPT_07.NX_BTO-350764, zwanego dalej „Wnioskiem z dnia 23 listopada 2023 r.”, zamierza orzec o:

- 1) ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości w celu budowy:
  - na działce nr 100/29 kanalizacji kablowej w postaci pakietu mikrorurek 4xØ14/10mm w wykopie otwartym o długości trasowej 15,3 m do projektowanej studni teletechnicznej SKO-2p, zlokalizowanej częściowo w działce nr 100/29 oraz w działce nr 100/28 obok adresu Sosnowa 30;
  - rury osłonowej HDPE Ø110 mm w technologii bezrozkopowej o długości trasowej 4,3 m z projektowanej studni SKO-2p, zlokalizowanej częściowo w działce 100/29 przy adresie Sosnowa 30, do projektowanej studni SKO-2p zlokalizowanej na działce nr 100/30 przy adresie Sosnowa 36;

- kabla abonenckiego DAC 2J w wykopie otwartym o długości 21,3 m od projektowanej studni SKO-2p przy adresie Sosnowa 36 do granicy działki adresu Sosnowa 38;
- kabli abonenckich DAC 2J od projektowanej studni SKO-2p przy adresie Sosnowa 36;
- sześciu kabli DAC 2J w jednym wykopie o długości trasowej 13,7 m od projektowanej studni SKO-2p przy adresie Sosnowa 36 w części południowej działki 100/30 oraz jednego kabla DAC 2J w wykopie otwartym w części północnej działki 100/30 do granicy działki adresu Sosnowa 32.

Suma długości wykopu na Nieruchomości w zakresie działki nr 100/29 wynosi 36,6 m. Całkowita powierzchnia umieszczenia urządzeń na Nieruchomości w zakresie działki nr 100/29 wynosi 0,59 m². Suma długości wykopu na Nieruchomości w zakresie działki nr 100/30 wynosi 26,4 m. Suma długości przecisku na Nieruchomości w zakresie działki nr 100/30 wynosi 4,3 m. Całkowita powierzchnia umieszczenia urządzeń na Nieruchomości w zakresie działki nr 100/30 wynosi 1,45 m². Czasowa zajętość terenu wynosi 126 m².

- 2) zobowiązaniu Inwestora do przywrócenia Nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po zakończeniu robót inwestycyjnych oraz zinwentaryzowania wszelkich szkód powstałych w wyniku działań prowadzonych na Nieruchomości, w formie ich protokolarnego opisu;
- 3) tym, że decyzja stanowi podstawę do wpisu ograniczenia w księdze wieczystej;
- 4) tym, że integralną część decyzji stanowi załącznik mapowy nr 1 z naniesionym przebiegiem i zakresem inwestycji.

Prezes UKE, pismem z dnia 10 września 2024 r. znak: DT.WOT.6171.124.2024.8, zwrócił się do Organu z prośbą o wyjaśnienie rozbieżności pomiędzy znajdującym się w aktach sprawy wypisem z rejestru gruntów z dnia 14 marca 2024 r., a treścią księgi wieczystej prowadzonej dla Nieruchomości oraz przedłożenie żądanych dokumentów.

Starosta, przy pismach z dnia: 23 września 2024 r., 24 września 2024 r. oraz 25 września 2024 r. (wszystkie znak: GGN.6853.25.2023.KG), przedłożył żądane dokumenty oraz wypis z rejestru gruntów dla Nieruchomości z dnia 25 września 2024 r, zwany dalej: „Wypisem z dnia 25 września 2024 r.”, a przy piśmie z dnia 22 października 2024 r. znak: GGN.6853.25.2023.KG przesłał odpis skrócony aktu zgonu Alicji Brandzelewskiej nr AG 8858521 oraz pismo Sądu Rejonowego w Aleksandrowie Kujawskim I Wydział Cywilny z dnia 9 października 2024 r. sygn. akt L.Dz. 136/24.

Prezes UKE, pismem z dnia 24 października 2024 r. znak: DT.WOT.6171.124.2024.18, poinformował strony niniejszego postępowania uzgodnieniowego o przysługującym im, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma. W ww. piśmie Prezes UKE poinformował ponadto, że z uwagi na to, iż w postępowaniu bierze udział więcej niż dwadzieścia stron, będzie zawiadamiał strony o dokonanych czynnościach i postanowieniach wydanych w przedmiotowej sprawie poprzez udostępnianie pism w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa w art. 10 k.p.a.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 440 ust. 1 Pke postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pke oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.: „W przypadkach innych niż określone w art. 30 ust. 1 właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany zapewnić operatorom, użytkownikom rządowym, o których mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e oraz h ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. - Prawo komunikacji elektronicznej, oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, dostęp do nieruchomości, w tym do budynku, polegający na umożliwieniu umieszczenia na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, a także ich eksploatacji i konserwacji, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości.

Z brzmienia przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że dotyczy on dostępu do nieruchomości, w tym do budynku, w celu umieszczania na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, a także ich eksploatacji i konserwacji na potrzeby inne niż określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. tj. na potrzeby:

- 1) doprowadzenia szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami aż do punktu styku,
- 2) wykonania szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami dalej niż do punktu styku, jeżeli:
  - a) nie istnieje taka sieć lub
  - b) istniejąca sieć nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,
- 3) korzystania z punktu styku,
- 4) utrzymywania, eksploatacji, przebudowy lub remontu szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami będących własnością tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,
- 5) wejścia na teren nieruchomości, w tym do budynku, w zakresie niezbędnym do korzystania z dostępu, o którym mowa w pkt 1-4 i ust. 3,

- w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.

Według art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. dostęp, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jest co do zasady odpłatny, chyba że strony umowy o dostępie postanowią inaczej lub dostęp będzie dotyczył umieszczenia, eksploatacji i konserwacji punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu na nieruchomościach stanowiących obszar kolejowy w rozumieniu art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 697 i 731).

Stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. termin zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora, użytkownika rządowego, o którym mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e oraz h Pke lub jednostkę samorządu terytorialnego wykonującą działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, z wnioskiem o jej zawarcie.

Jak stanowi art. 33 ust. 3a ustawy z dnia 7 maja 2010 r. umowa, o której mowa w ust. 3, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości.

Zgodnie z art. 30 ust. 5d ustawy z dnia 7 maja 2010 r., który stosuje się odpowiednio, umowa w sprawie dostępu, o którym mowa w ust. 1, jest wiążąca dla następców prawnych właścicieli, użytkowników wieczystych oraz innych podmiotów władających tą nieruchomością.

W myśl zaś art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3 (tj. terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez podmiot uprawniony z wnioskiem o zawarcie umowy) nie zostanie zawarta umowa, stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n.

Przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, iż starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zaznaczyć należy, że o ile przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. obejmuje zakresem ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenia zezwolenia, możliwość umieszczania urządzeń łączności publicznej, to odpowiednie zastosowanie tego przepisu nie może być dokonywane z pominięciem przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., dotyczącego dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia na niej elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów oraz dostępu do nieruchomości na potrzeby ich eksploatacji i konserwacji. Odpowiednie zastosowanie art. 124 u.g.n. to bowiem zastosowanie przewidzianej w nim procedury ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a nie wskazanego w nim (okrojonego w stosunku do uregulowania z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.) sposobu ograniczenia z korzystania z nieruchomości (tak: Naczelny Sąd Administracyjny, w wyroku dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt I OSK 966/17, Legalis nr 1726280).

W świetle zaś art. 124 ust. 1b u.g.n. „*W zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana*”. Jak wynika zatem z brzmienia przedstawionego powyżej przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n., w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia (o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.) wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem UKE. Przepis ten stanowi także, że decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana. Wyjaśnić przy tym należy, że w myśl art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć sieci telekomunikacyjne oraz powiązane zasoby służące zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 2 pkt 80 Pke.

Przepis art. 124 ust. 1b u.g.n. wskazuje formę tzw. współdziałania, która przy wydawaniu decyzji w sprawie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości urządzeń łączności publicznej przybiera postać uzgodnienia. Natomiast zasady i tryb współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej reguluje przepis art. 106 k.p.a.

W myśl art. 106 § 1 k.p.a., jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody, albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Z przepisu art. 106 § 2 k.p.a. wynika zaś, iż wszczęcie tzw. postępowania uzgodnieniowego następuje na wniosek organu wydającego decyzję. Przepis art. 106 § 5 k.p.a. stanowi natomiast, że wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, organ współdziałający przedstawia swoje stanowisko w sprawie administracyjnej rozstrzyganej w drodze decyzji, a zatem zakres i przedmiot tego stanowiska są niejako podwójnie ograniczone: po pierwsze - przedmiotem sprawy administracyjnej, po drugie - zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 1997 r., sygn. akt V SA 2699/96, ONSA 1998, nr 4, poz. 123, w którym przyjęto, że: *„Jeżeli przepis prawa materialnego uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska w formie opinii przez inny organ, to opinia ta nie może dotyczyć dowolnych spraw związanych z przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz tylko tych aspektów, które wiążą się z zadaniami organu opiniującego”*). Jednocześnie organ współdziałający nie może ingerować w przedłożony do uzgodnienia projekt decyzji i zmieniać jego ustaleń (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 770/08, LEX nr 487279).

Stosownie do art. 19 k.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Zgodnie zaś z przepisem art. 20 k.p.a. właściwość rzeczową organu administracji publicznej ustala się według przepisów o zakresie jego działania. Regulacja ta odsyła zatem do norm tzw. materialnego prawa administracyjnego. Rolą organu opiniującego jest przede wszystkim wykorzystanie jego wiedzy specjalnej w danej dziedzinie. Tak ukształtowana kodeksowo pozycja organu opiniującego stawia go w roli swego rodzaju arbitra, który przy wykorzystaniu swych kompetencji i profesjonalnej wiedzy pomaga organowi głównemu w podjęciu prawidłowej decyzji administracyjnej (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2296/17, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Prezes UKE wyjaśnia ponadto, iż wydając niniejsze rozstrzygnięcie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, opierał się zarówno na stanie faktycznym ustalonym przez Organ w przedstawionym w Projekcie decyzji, jak też na własnych ustaleniach. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie sądowym (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt II OSK 1203/05, LEX nr 289289) *„Postępowanie przed organem współdziałającym ma wyłącznie charakter pomocniczy w sprawie załatwianej w formie decyzji administracyjnej przez inny organ. W takiej zaś sytuacji stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję (...)”*. W niniejszej sprawie Prezes UKE wziął również pod uwagę stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. (sygn. akt II OSK 908/08, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że *„(...) argumentacja, iż postępowanie ma charakter uzgodnieniowy (pomocniczy) oraz że stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję jest zasadne, ale tylko w stosunku do samego procesu decyzyjnego organu współdziałającego, zajmującego stanowisko w sprawie poprzez wyrażenie opinii lub zgody albo wyrażenie stanowiska w innej formie”*. W dalszej części uzasadnienia powyższego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny podniósł natomiast, iż *„Prawidłowym jest tym samym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że postępowanie, o którym mowa w art. 106 k.p.a., mimo że jest tzw. postępowaniem wpadkowym, toczy*

się według ogólnych przepisów postępowania. Treść art. 106 § 4 k.p.a. stanowi potwierdzenie tej argumentacji, bowiem wskazuje wprost, że organ uzgadniający nie jest zwolniony z przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym dla wydania orzeczenia wymaganego od tegoż organu. Tak więc, skoro postępowanie uzgadniające, co trafnie w tym zakresie też wywodzi organ wnoszący kasację, jest częścią postępowania głównego, mają do tegoż postępowania zastosowanie także przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., jak również art. 10 k.p.a., gwarantujące czynny udział strony w każdym stadium postępowania, w tym także w postępowaniu opiniującym (por. wyrok NSA z dnia 30 grudnia 1999 r., IV SA 1695/97, LEX nr 45131). Konsekwencją tegoż jest jednak i to, że każdy organ administracji na każdym etapie prowadzonego postępowania jest zobligowany do czuwania nad tym, czy w prowadzonym postępowaniu biorą udział wszystkie podmioty wywodzące swe uprawnienia z art. 28 k.p.a., czy też z treści norm regulujących udział stron w danym postępowaniu w sposób odrębny”.

Mając na uwadze powyższe, wskazać zatem należy, że rolą Prezesa UKE było zbadanie przedstawionego przez Starostę projektu rozstrzygnięcia pod względem jego zgodności z przepisami prawa materialnego z zakresu telekomunikacji. W tym celu Prezes UKE wziął pod uwagę stan faktyczny ustalony przez Starostę w Projekcie decyzji, jak również oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przedmiotowego postępowania uzgodnieniowego.

W pierwszej kolejności Prezes UKE ustalił, że zakresem uzgodnienia w niniejszej sprawie objęty jest projekt rozstrzygnięcia Starosty w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z części Nieruchomości, poprzez zezwolenie Wnioskodawcy na umieszczenie na Nieruchomości kanalizacji kablowej w postaci: pakietu mikrorurek 4xØ14/10mm o długości trasowej 15,3 m, zabezpieczonej rurą osłonową HDPE Ø110 mm na odcinku o długości trasowej 4,3 m pomiędzy projektowanymi studniami SKO-2p, dwóch studni kablowych SKO-2p oraz siedmiu kabli abonenckich DAC 2J.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. stanowi o obowiązku właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości do udostępniania tych nieruchomości i umożliwienia podmiotom uprawnionym (w tym operatorom) umieszczenia na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, na potrzeby inne niż określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Z uwagi na to, że ustawa z dnia 7 maja 2010 r. nie zawiera definicji pojęcia „sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów”, którym ustawodawca posługuje się w art. 33 ust. 1 tej ustawy, ustalenia co jest przedmiotem niniejszego postępowania należy dokonać w oparciu o rozumienie użytych przez ustawodawcę pojęć, przede wszystkim w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W oparciu o przepis art. 2 pkt 58) Pke wskazać należy, że sieć telekomunikacyjna to systemy transmisyjne, a także urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji.

Jak wynika z definicji sieci telekomunikacyjnej, sieć telekomunikacyjną tworzą oprócz systemów transmisyjnych oraz urządzeń telekomunikacyjnych (niebędących urządzeniami końcowymi) także inne zasoby umożliwiające przekazywanie sygnałów, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji.

Z powyższego wynika zatem, że w skład sieci telekomunikacyjnej mogą wchodzić linie kablowe, wykorzystujące różne rodzaje mediów transmisyjnych, które umożliwiają przekazywanie sygnałów.

Dodatkowo wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 2 pkt 12 Pke infrastruktura telekomunikacyjna to „fizyczne elementy sieci telekomunikacyjnej wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji, w szczególności urządzenia telekomunikacyjne, linie kablowe, a także powiązane zasoby, z wyjątkiem powiązanych usług, budynków i wejść do budynków”.

Z ww. definicji wynika, że urządzenia telekomunikacyjne, linie kablowe, powiązane zasoby są elementami infrastruktury telekomunikacyjnej oraz elementami sieci telekomunikacyjnej wykorzystywanymi do zapewnienia telekomunikacji, katalog tych elementów ma charakter otwarty, na co wskazuje użyte przez Ustawodawcę sformułowanie „w szczególności”.

Zgodnie ze znajdującą się w art. 2 pkt 38 Pke definicją, powiązane zasoby są to - powiązane usługi, infrastruktura techniczna, okablowanie między zakończeniami sieci w obiekcie budowlanym a najbliższym punktem dystrybucji, anteny i urządzenia, powiązane z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług, mogących służyć do tego celu.

Stosownie do art. 2 pkt 11 Pke infrastruktura techniczna oznacza infrastrukturę techniczną w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., który stanowi, że infrastruktura techniczna to każdy element infrastruktury lub sieci, który może służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów sieci telekomunikacyjnej lub infrastruktury telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, antenowe konstrukcje wsporcze, wieże i słupy, z wyłączeniem:

- a) kabli, w tym włókien światłowodowych,
- b) elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
- c) kanałów technologicznych w rozumieniu art. 4 pkt 15a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 320).

Z powyższego wynika zatem, że kanalizacja kablowa jest elementem infrastruktury technicznej, a w związku z tym także powiązanych zasobów.

Ponadto, dla potrzeb niniejszego postępowania, Prezes UKE dokonał wykładni pozostałych pojęć nieposiadających definicji ani w ustawie z dnia 7 maja 2010 r., ani w Pke, posilując się innymi przepisami prawa powszechnie obowiązującego z dziedziny telekomunikacji, tj. regulacjami rozporządzenia Ministra Cyfryzacji z dnia 26 maja 2023 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1040), zwanego dalej „Rozporządzeniem”.

Zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia kanalizacja kablowa stanowi ciąg rur osłonowych lub mikrokanalizację światłowodową i związane z nimi pomieszczenia podziemne dla kabli telekomunikacyjnych lub mikrokabli światłowodowych i ich złączy oraz pasywnych urządzeń telekomunikacyjnych.

W myśl § 2 punkt 7 Rozporządzenia mikrokanalizacja światłowodowa to zespół podziemnych mikrorur służący do prowadzenia kabli lub mikrokabli światłowodowych.

Kanalizacja kablowa jest więc systemem rur i pomieszczeń podziemnych wykorzystywanych do instalacji i przeciągania kabli telekomunikacyjnych. Zaznaczyć należy, że kanalizacja może składać się z rur o różnych średnicach. Mikrorury (najczęściej o średnicy od 5 mm do 14 mm) stanowią mikrokanalizację światłowodową. Pomieszczeniami podziemnymi wykorzystywanymi do instalacji i przeciągania kabli telekomunikacyjnych mogą być np. studnie kablowe. Studnie kablowe SKO-2p planowane do umieszczenia na Nieruchomości stanowią więc część kanalizacji kablowej.

Wyjaśnić należy, że rura ochronna HDPE Ø110 mm stosowana jest jako zabezpieczenie kanalizacji kablowej w miejscach zbliżeń i skrzyżowań z innymi obiektami budowlanymi. Rurę tę stosuje się także w miejscach, w których kable lub kanalizacja mogą być narażone na uszkodzenia mechaniczne spowodowane takimi czynnikami jak naprężenia czy naciski, np. przejścia pod drogami, ciekami wodnymi, wjazdami na posesje. Rura HDPE Ø 110 mm jest rurą grubościenną, przepustową wykonaną z polietylenu wysokiej gęstości.

W myśl § 2 pkt 14 Rozporządzenia telekomunikacyjna linia kablowa to ciąg połączonych kabli telekomunikacyjnych. Telekomunikacyjna linia kablowa może mieć postać kabla światłowodowego DAC 2J, będącego kablem telekomunikacyjnym.

Zaznaczyć należy, że telekomunikacyjna linia kablowa podziemna, w myśl § 2 pkt 16 Rozporządzenia, jest to telekomunikacyjna linia kablowa umieszczona w kanalizacji kablowej, kanale technologicznym, innym obiekcie budowlanym na zasadach współwykorzystania, bezpośrednio w gruncie, na lub w dnie wód morza terytorialnego, morskich wód wewnętrznych, na lub w dnie śródlądowych wód powierzchniowych.

Przedmiotowa inwestycja NEXERA polega na umieszczeniu na Nieruchomości kanalizacji kablowej w postaci mikrokanalizacji światłowodowej, składającej się z pakietu mikrorurek 4xØ14/10 mm, częściowo umieszczonej w rurze osłonowej HDPE Ø110 mm oraz dwóch studni kablowych SKO-2p, a także siedmiu kabli światłowodowych DAC 2J telekomunikacyjnych linii kablowych podziemnych.

Biorąc pod uwagę opisany powyżej przedmiot inwestycji Wnioskodawcy, a także przywołane przepisy prawa, Prezes UKE ustalił, że zamierzeniem Inwestora jest przeprowadzenie inwestycji, o której mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., tj. umieszczenie na Nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej, jakim są w tym przypadku kable światłowodowe DAC 2J telekomunikacyjnych linii kablowych podziemnych oraz elementu powiązanych zasobów, tj. kanalizacji kablowej w postaci: mikrokanalizacji światłowodowej składającej się z pakietu mikrorurek 4xØ14/10mm, umieszczonej częściowo w rurze osłonowej HDPE Ø110 mm oraz studni kablowych SKO-2p.

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że podmiotem zobowiązanym do umożliwienia umieszczenia na nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów jest właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości. W świetle powyższego zauważyć należy, że Nieruchomość jest nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Wyjaśnić należy, że pojęcie „nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym”, zgodnie z art. 113 ust. 6 u.g.n., oznacza nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 7 u.g.n., przepis art. 113 ust. 6 u.g.n. stosuje się również, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono lub nie zostało zakończone postępowanie spadkowe.

Prawa rzeczowe są unormowane w Księdze II „Własność i inne prawa rzeczowe” ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 1061, z późn. zm.), zwanej dalej „k.c.”. Zalicza się do nich: prawo własności (art. 140 k.c. i nast.), prawo użytkownika wieczystego (art. 232 k.c. i nast.), a także ograniczone prawa rzeczowe, takie jak: użytkowanie, służebność, zastaw, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz hipoteka (art. 244 k.c. i nast.).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, ustawowy termin "nieuregulowany stan prawny" może być odnoszony wyłącznie do prawa własności (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

Co do zasady, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1984, z późn. zm.), stan prawny nieruchomości ustalany jest na podstawie księgi wieczystej.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy podnieść, że zgodnie z treścią księgi wieczystej nr [REDAKTURA], prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Toruniu VI Wydział Ksiąg Wieczystych oraz materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym Wypisem z rejestru gruntów z dnia 25 września 2024 r., Nieruchomość stanowi własność Skarbu Państwa we współużytkowaniu wieczystym następujących osób: [REDAKTURA]

[REDAKTURA] Roman Kraśniewski, Jadwiga Jabłońska, Bernard Bednarski oraz Alicja Brandzelewska.

W aktach sprawy znajdują się odpisy skrócone aktów zgonu: Romana Kraśniewskiego (nr AG 3066279), Jadwigi Jabłońskiej (nr AG 3066290), Bernarda Bednarskiego (nr AG 3066300) oraz Alicji Brandzelewskiej (nr AG 8858521).

Starosta w toku prowadzonego postępowania administracyjnego w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości ustalił, że po ww. osobach zmarłych nie zostały przeprowadzone postępowania w sprawie stwierdzenia nabycia spadku, o czym świadczą znajdujące się w aktach sprawy pisma Sądu Rejonowego w Toruniu I Wydział Cywilny z dnia: 12 lutego 2024 r. znak: L.Dz. 103/24, 13 lutego 2024 r. znak: L.Dz. 106/24 i 13 lutego 2024 r. znak: L.Dz. 105/24, pisma Sądu Rejonowego w Toruniu X Wydział Cywilny z dnia: 6 lutego 2024 r. znak: L.Dz. 47/24, 6 lutego 2024 r. znak: L.Dz. 43/24 i 6 lutego 2024 r. znak: L.Dz. 45/24 oraz pismo Sądu Rejonowego w Aleksandrowie Kujawskim I Wydział Cywilny z dnia 9 października 2024 r. sygn. akt L.Dz. 136/24.

W związku z tym, w przedmiotowej sprawie nie można było ustalić osób, którym przysługują prawa współużytkowania wieczystego do Nieruchomości wynikające z dziedziczenia po Romanie Kraśniewskim, Jadwidze Jabłońskiej, Bernardzie Bednarskim oraz Alicji Brandzelewskiej. W przypadku bowiem śmierci osoby fizycznej, spadkobierca - stosownie do art. 1025 i art. 1027 k.c. może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia (w tym prawo do nieruchomości należącej do masy spadkowej) tylko stwierdzeniem nabycia spadku lub zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia. Tym samym Nieruchomość stanowi nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 w związku z art. 113 ust. 7 u.g.n.

Stosownie do art. 124a u.g.n. przepisy art. 124 ust. 1-2 i 4-7, art. 124b oraz art. 125 i art. 126 [u.g.n.] stosuje się odpowiednio do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Do postępowania w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z tych nieruchomości stosuje się art. 114 ust. 3 i 4, art. 115 ust. 3 i 4 oraz art. 118a ust. 2 i 3 [u.g.n.].

Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że rozstrzygnięcie Organu w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości będzie mogło nastąpić także w stosunku do Nieruchomości, będącej nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia jest okoliczność, czy NEXERA jest podmiotem uprawnionym do umieszczenia na Nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. W myśl tego przepisu prawo umieszczenia na nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, a także ich eksploatacji i konserwacji, przysługuje bowiem operatorom, użytkownikom rządowym, o których mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e i h Pke oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Inwestorem w niniejszej sprawie jest NEXERA. Jak wynika z treści wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem 11876, Wnioskodawca jest uprawniony do dostarczania sieci telekomunikacyjnej, co oznacza, że posiada status operatora. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 40 lit. b Pke, operatorem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia powiązanych usług.

Powyższe oznacza, że Wnioskodawcy przysługuje uprawnienie wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a tym samym Inwestor posiadał uprawnienie do złożenia do Starosty, na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. w związku z art. 124a u.g.n. oraz art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., Wniosku z dnia 23 listopada 2023 r.

Jak zostało wskazane powyżej, przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. ma zastosowanie w przypadku żądania dostępu do nieruchomości, w tym do budynku, w celu umieszczenia na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, na potrzeby inne niż określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., który dotyczy zapewnienia telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym załącznika mapowego do Projektu decyzji oraz Wypisu z dnia 25 września 2024 r., Nieruchomość w zakresie działki nr 100/30 jest niezabudowana, natomiast Nieruchomość w zakresie działki nr 100/29 jest częściowo zabudowana innymi budynkami (oznaczenie i.b. na ww. załączniku mapowym). Stwierdzić zatem należy, że wskazana przesłanka dotycząca żądania dostępu do nieruchomości w celu innym niż na potrzeby określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., w niniejszej sprawie została spełniona.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 124 ust. 1 u.g.n. ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje z uwagi na to, aby zrealizowany został cel publiczny, który będzie zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w razie jego braku - z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przy czym w zakresie urzędzeń łączności publicznej decyzja może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana.

Odnosząc się w tym miejscu do ustalenia, czy przedmiotowa inwestycja jest inwestycją celu publicznego, Prezes UKE pragnie podnieść, że pojęcie inwestycji celu publicznego definiuje ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1130), zwana dalej „u.p.z.p.”. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne) oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 u.g.n. Stosownie zaś do postanowień art. 6 pkt 1 u.g.n., celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. W myśl natomiast art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć sieci telekomunikacyjne oraz powiązane zasoby służące zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 2 pkt 80 Pke. Jak wynika zatem z przepisu art. 2 pkt 5 u.p.z.p. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n., inwestycje z zakresu łączności publicznej należy traktować jako realizujące cel publiczny.

Przesłanką konieczną do uznania określonej inwestycji za inwestycję celu publicznego jest wykazanie, że planowana inwestycja wiązać się będzie z urzeczywistnieniem potrzeb określonych wspólnot na poziomie gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub społeczeństwa całego kraju. Powyższe potwierdza ugruntowane stanowisko sądów administracyjnych. Przykładowo, powołać można uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 648/09, LEX nr 758967, w którym Sąd wskazał, iż: *„Na pojęcie "inwestycji celu publicznego" składają się dwa elementy, których łączne wystąpienie jest warunkiem koniecznym takiego rodzaju inwestycji. Pierwszy element stanowi określenie przedmiotu inwestycji, jakim jest realizacja celu publicznego wskazanego w art. 6 u.g.n., a drugi element stanowi przypisanie inwestycji znaczenia lokalnego lub ponadlokalnego. Tak więc z treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. wynika, iż warunkiem przyporządkowania inwestycji do wskazanej kategorii jest jej lokalne lub ponadlokalne znaczenie, niezależnie od tego, że winien być to cel, o jakim mowa w art. 6 u.g.n.”*. Warto też powołać uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, LEX nr 563559, w którym Sąd podniósł, że *„Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołując się do definicji celu publicznego zawartej w u.g.n. opiera się na kryterium przedmiotowym. Decydujące znaczenie ma charakter zamierzenia inwestycyjnego, a więc czy będzie to działanie o zasięgu co najmniej lokalnym w zakresie celów określonych w art. 6 u.g.n. Jednym z takich celów jest wydzielenie gruntów pod obiekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji”*.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym Wniosku z dnia 23 listopada 2023 r., przedmiotowa inwestycja NEXERA, polegające na budowie na Nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej w postaci kabli światłowodowych oraz powiązanych zasobów w postaci kanalizacji kablowej, realizowana jest w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa „Powszechny dostęp do szybkiego internetu” Działanie nr 1.1. „Wyeliminowanie terytorialnych różnic w możliwościach dostępu do szerokopasmowego internetu o wysokich przepustowościach”. Organ w Projekcie decyzji wskazał, że: *„Przedmiotowa inwestycja realizuje cel publiczny.(...). W ocenie starosty urządzenie to stanowi infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług*

telekomunikacyjnych (...). W takim stanie rzeczy Program Operacyjny Polska Cyfrowa, należy utożsamiać z celem publicznym”.

Prezes UKE ustalił wobec tego, że projektowana przez Wnioskodawcę inwestycja na Nieruchomości, polegająca na budowie siedmiu kabli światłowodowych DAC 2J oraz kanalizacji kablowej w postaci: pakietu mikrorurek 4xØ14/10mm (częściowo w rurze osłonowej HDPE Ø110 mm) oraz dwóch studni kablowych SKO-2p, spełnia wymogi inwestycji celu publicznego, gdyż jest to zamierzenie w zakresie łączności publicznej, a także ma znaczenie co najmniej lokalne, ponieważ jej budowa umożliwi korzystanie z usług telekomunikacyjnych mieszkańcom gminy Wielka Nieszawka.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE uznał Projekt decyzji, w zakresie urzędzeń łączności publicznej, za odpowiadający prawu i orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106 § 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 440 ust. 1 Pke), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 935, zwanej dalej „Ppsa”).

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
Dyrektor Departamentu
Techniki

Tomasz Karamon

Otrzymują:

Strony wg rozdzielnika w aktach sprawy.

Do wiadomości:

Starosta Toruński
ul. Towarowa 4-6
87-100 Toruń